

אש קודש

זאת חווית הביכורים!

להתרענן עם כל הברע'ן: שביבי אור מפרשתנו לעבודת אלול ולזכות לחיים שיש בהם חיים!

המחשבות המייאשות, נהיה בהתחדשות תמידית, ונעבוד את ה' בשמחה! הדברים חשובים ביתר שאת בימים אלו, שבהם אנו צריכים לקום ולעשות בלי חשבונות וכידוע מהמשל של החפץ חיים זי"ע על הילדה והתפוחים שהתפורו. גם אותם צדיקים שרעדו מקול הקורא אלול והיו ממש אחוץ פלצות, לא היו ח"ו בלחץ שמשחק את האדם, אלא אדרבה, הלחץ הזה גרם להם לעשות עוד ועוד! בעניין זה שמעתי ר"ת נפלא לאלול, שב'אשר יצר' אנו אומרים 'אי אפשר להתקיים ולעמוד לפניך', אך אלול ר"ת אפשר להתקיים ולעמוד לפניך! דהיינו שזה זמן קירבה שאל לנו לפחד ולשבת בחוסר מעש אלא לקום ולעשות בשמחה את רצונו!

כאמור הכל בראש, ואנחנו נקבע לעצמנו עד כמה האלול יהיה חווייה חלומית עבורנו, ולמי שעדיין מתקשה לחיות כך, מיועד הסיפור הבא: מסופר על מרנא ה'בן איש חי' זי"ע (השבוע, י"ג אלול, חל ימא דהילולא קדישא) שהגיע אליו עני מרוד והחל לספר לו את צרותיו 'רבי! קשה לי, אני חי עם אשתי והילדים בצפיפות נוראה בחדר אחד.. החיים קשים'.. 'ממה פרנסתך' שאלו הרב, והלה השיב 'יש לי עז בחצר ואת החלב אני מוכר לפרנסתי'. פסק לו הרב להכניס את העז לגור איתם יחד בבית ואז ירווח לו... 'אבל הרב.. גם ככה צפוף'.. ניסה העני להפציר אך ללא הועיל. אחרי שבועיים של סבל חזר העני להתייעץ מה לעשות ואז אמר לו הרב 'הוצא את העז מביתך וירווח לך', והוא רץ בשמחה להוציא את העז. אחרי שבועיים שאלו הרב מה קורה בבית? השיב העני 'ב"ה ב"ה לא חסר לי מקום!..'

כל מילה נוספת מיותרת. הכל בראש! ואם אנחנו לא מבינים את זה, אז למדנו סגולה נפלאה להרחבת הדעת: להכניס לראש עז לזמן מה...

גוט שאבע'ס

א פרייליכ'ן שאבע'ס

אומר המשגיח ר' ירוחם ממיר זי"ע מפה נלמד שאין דבר כזה 'דברים קטנים'! בכל מצווה ומצווה צריך להכניס את החוויה! מכל דבר שנראה קטן צריך לעשות עסק גדול!

וכאמור הרה"ק ר' נפתלי מרופשיץ זי"ע שכל מצווה שנראית בעינינו קטנה, זה כמו אדם שמתכנן במפה על מדינה גדולה, ואומר שהיא נראית ממש קטנה...

במדרש מובאים כמה דברים שנאמר בהם ראשית, ומהם ישראל, תורה, וביכורים, ובדרך רמז על פי האמור, נאמר שישאל שרוצה לזכות לתורה אמיתית, לעבודת ה' מתוך שמחה, צריך להיות תמיד במצב ביכורים! לעשות עסק מכל עניין ופשוט לחוות את העבודה! כך נגיע לפני הכל לחיים שיש בהם חיים!

אם נחיה בחוויה הדרך הופכת לקלילה ונוחה. הגדרה נפלאה לזה קראתי בגיליון של ר' דוד גבריזמן שליט"א לגבי תפילה וכך הוא כותב: 'רוב התפילה אנחנו נמצאים במאבק עם המילים. מנסים להחזיק אותן בכח. להשתלט עליהם שלא יברחו. להעמיס עליהם כוונות. וזה קשה. אבל כשהאדם נמצא בתוך חוויה, הוא לא צריך להכריח את עצמו לחוות, הוא פשוט חווה'. והדברים כמובן נכונים לכל דבר בסדר העבודה.

בהמשך הפרשה כתוב 'היום הזה ה' אלוקיך מצוך לעשות'.. וברש"י 'בכל יום יהיו בעיניך כחדשים, כאילו בו ביום נצטוו עליהם' ובהמשך כתיב 'היום הזה נהיית לעם'.. וברש"י 'בכל יום יהיו בעיניך כאילו היום באת עמו בברית'. ומכאן אנו למדים כאמור שההתחדשות התמידית מביאה לעבודה מתוך שמחה, אך נראה שיש ווארט דווקא במילה 'היום' שחוזרת שוב ושוב וממנה נלמד את הדרך להתחדשות, שתמיד נשים לנגד עינינו רק את היום הזה! לא נתעסק במה יהיה בוודאי לא במה שהיה, אלא מה אני יכול לעשות עכשיו, וכך נשתחרר מעול

שני העניינים המרכזיים בפרשתנו הם מצוות ביכורים ופרשת הברכות והקללות, ואנו ננסה לדלות מהם צידה לדרך העבודה בימים המקודשים שאנו בעיצומם.

בסיום פרשת התוכחה כתוב 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלוקיך בשמחה ובטוב לבב'. והשאלה זועקת עד לב השמים, הרי מדובר באדם שעבד את ה' רק שהיה חסר לו בעניין השמחה, וכי בגלל זה מגיע לו כאלו קללות חמורות???

הרבי מקוצק זי"ע מבאר בשני פנים. על דרך הצחות בדרכו הקוצקאית ביאר שכוונת הפס', תחת אשר לא עבדת - בשמחה, היינו שלא רק שלא עבדת אלא עשית זאת בשמחה ולא כאב לך על הריחוק מהקב"ה.

ובפשט הכתוב מסביר הקוצק' רב' דבר נורא, באמת הקללות באו על כל העבירות שעבר, אך כל העבירות באו מחמת שלא עבד את ה' בשמחה אלא עשה מצוות אנשים מלומדה, ובגלל זה נתקרה בעבודת הבורא! אדם שעובד את ה' בלי ברע'ן הופך למעין רובוט ומשם המדרון חלקלק לעבר המקום שעליו נאמרו כל הקללות.

אז איך באמת שומרים אש השמחה שתבער בנו בעבודת ה'? ויותר מזה, האם באמת ראוי לעשות עסק מ'דבר קטן' מחשש לירידות שאחרי העליות אם לא? את התשובה המובהקת לכך מלמדת אותנו פרשת הביכורים. מי שיעבור על הפסוקים יראה איזה עסק גדול צריך לעשות במצווה הזו, אך זו רק ההתחלה, כי מי שילמד את המשניות במסכתא ביכורים יבין שזה ממש אירוע בסדר גודל אחר לגמרי, מהעלייה לירושלים, השינה החפוזה באהלים, ועוד ועוד אלמנטים רבים שהופכים את המצווה לחגיגה אחת גדולה. ונשאלת השאלה, לכא' מדובר במצווה מאוד פרקטית לקחת כמה פירות שביכרו, להגיע לבית המקדש ולהביאם לכהן, ולהתקדם.. אז על מה הרעש וההמולה?